

BURAK EVREN

Rüyalarının Kızı

öykü

Babama

İÇİNDEKİLER

Tünel.....	9
Önce Anılar ve Çocuklar.....	43
Uzaktaki Işıklar.....	50
Rüyalarının Kızı.....	54
Şeffaf.....	76
Sula.....	85

Tünel

1

Herkes unutmuş onu, hiç kimse hatırlamıyor.

Bundan yarım asır kadar önce bir gün, bir okulda, bir çocuk öldü. Arkadaşları onu öldüren gerçeği görmediler. O yana bakmamaya özen göstermişlerdi.

Peki neden yalnız benim onu anımsayan? Gösterdiğim tüm çabaya rağmen boşlukta takılıp kalan gözleriyle, “Hmm... evet, vardı öyle bir çocuk...” diyen ve sonra da susan, uzun aramalar sonucu ulaştığım birkaç arkadaşım, neden bu kadar yüzeysel bir şekilde hatırlıyor onu? Bir şeyi yalnızca gözlerinizin önüne getirebilmek midir anımsamak? Ona dair hiçbir hissiniz yoksa, hafıza deponuzda onu koyduğunuz kutunun üstüne hiçbir duygunun etiketi yapışmadıysa bu yine de hatırlamak mıdır? Hayır, anılar hislerle anlam kazanır. Bir kişinin yalnızca ismini, çehresini bilmek, eğer sizde uyandırdığı bir duygu yoksa, basit bir bilgiden öte bir şey değildir.

Susuyorlar, onlara onu düşündürdüğümde. Çünkü söyleyecek bir şeyleri yok. Aslında, biliyorum, bir şey söylemek zorunda da değilim. Tüm çabam, bu acıyla yalnız ölmek için. Bencil bir tamamlanmanın peşindeyim. “Sizin de payınız vardı,” demeye getirmeye çalışıyorum durumu. Ama olmu-

yor. O zaman ben de alçakgönüllülükle tercih ediyorum bu laneti tek başıma üstlenmeyi. Her gün tekrar tekrar zihnimin aynasına çarpan anıları ve son zamanlarda daha da sık gelen kâbus nöbetlerini kimseyle paylaşmamayı seçiyorum.

O gün S. Fransız Lisesi'nde olan şey, ona tanıklık eden hemen hiç kimsenin hafızasında bendeki kadar yer tutmamış. Yalnızca sınıf arkadaşlarıma değil, benimle aynı dönemde okumuş, hangi sınıftan olursa olsun o yıl S'nin öğrencisi olan –bulabildiğim– her kime sorduysam bu olayla ilgili hemen hiç anısının olmadığını söylüyor bana. Bilmiyorum, belki kimseyi ilgilendirmiyordu benim kadar... Belki kimseye dokunmamıştı bana olduğu kadar.

Neresinden tutup da çeker, yanıma oturabilirim bunca yıl önce yaşanmış bir olayı, hele de böylesine uğursuz olanını... Korkuyorum hafızamın oynayabileceği oyunlardan, ne de olsa elli yıldan fazla oldu.

Babam her okul yılının başında yaptığı gibi normalinin iki mislinde verdi aylığı ve beni öptü. Annem boynuma sarıldı, ağlayarak. Babam, “Haydi hanım, utandırma çocuğu,” diyerek çekiştirdi onu kolundan, kendi gözyaşlarını içine dökerdi hep. Bahçe kapısından çıkıp makam arabasına doğru yürüdüler, Ankara'ya dek sürecek yolculuklarına başladılar.

Hüseyin onlar gider gitmez bitiverdi yanımda. Briyantınli siyah saçları arkaya doğru güzelce taranmıştı ve sene içinde bir daha asla böyle düzgün olmayacaklardı. Her zamanki gevşek tavrıyla, “N'aber lan mebus çocuğu!” dedi sırtarak, büyük, kara gözleri bana birkaç santim aşağıdan bakıyordu. Cevap vermeden güldüm, tokalaşıp öpüştük. Yaz bitmişti ve altı yüz kadar genç erkek, yeterli özenle yaşam boyu sürebilecek dostluklar kurabilecekleri mekâna geri dönmüştü.

Tek sıra hâlinde içeri girdik, herkes sınıfını bulup yerleşti ve frère'lerle diğer hocaların da sınıflara girmesiyle az önce kahkahalar ve neşeli çınlamalarla dolu olan koridorlar sessizliğe gömüldü. Hiç ders işlendiği sırada bir okulun koridorlarında yürüdünüz mü? Bir rüyada gezinmeye benzer bu; sınıflardan hocaların sesleri gelir yıllarca uzaktan, adımlarınızın sesi boşlukta yankılanır ama bilirsiniz ki canlıdır içinde bulunduğunuz yer. Çünkü her an zilin, ya da bizdeki usulüyle çanın sesi duyulabilir ve işte o an öğrenciler fırlar dışarı, koskoca bir demeti bir arada tutan ipin kopmasıyla dağılan capcanlı çiçeklere benzerler. Tatlıdır koridorun sessizliği, "sakin ol, hepsi bitecek" der gibi bir hâli vardır ve ders süresi değildir kastettiği, başka bir şeydir.

Ama kırk dakikanın sonunda beni ilgilendiren şey tam olarak dersin bitmesiydi ve çan sesinin duyulmasıyla da dileğim gerçekleşmiş oldu. Fen hocası Frère Arnaud ayağa kalktı ve "D'accord, vous pouvez aller," dedi, böylece biz de yapmamız gerektiği gibi sıralarımızdan kalktık ve sakince kapıya doğru yürüdük. O kısacık süre çok önemliydi. Kurallara göre sınıftan çıkarken itişip kakışmamamız ve kesinlikle acele etmememiz gerekliydi. Herkes dışını sıkarak katlanırdı buna, çünkü teneffüsü olabildiğince değerlendirme arzusu bir yana, sanki gizli bir maratondaydık ve tek amacımız kendimizi koşarak koridora, oradan da bahçeye atmak, bu kısa ve görelî özgürlüğe ilk kavuşan olmaktı.

Tabii ki birincilik kapıya en yakın oturanlar arasında paylaşılan bir şerefti. Ben ortalarda bir yere oturmuştum ve önümde on kişi kadar vardı, sıra bitmek bilmiyordu. Kapıdan çıkanların koşma seslerini çok net duyabiliyordum. Önce hızla ve sertçe atılan birkaç adım, ve sonra ani yavaşlama sesleri... Tamam, biri koridorun başında bekliyordu.

Nitekim çıktığımda gördüğüm manzara son derece tanıdık. Ortaokul bölümünden sorumlu Frère Venice bacaklarını iki yana açmış, kollarını arkada birleştirerek bildik pozisyonunu almıştı. Mavi önlüğü, koyu renk gözlükleri, sert ve dikkatli ifadesini taşıyan hafifçe yukarı kalkık başıyla, aslında öğrencilerine karşı herhangi bir frère'den daha fazla şefkat beslediğini bilsek de, bizleri cezalandırmaktan kaçınmadığı için korktuğumuz bir adamdı.

Koşmaya hiç yeltenmeden sessizce yanından geçerken, aniden kafamı kaldırıp “Bonjour, Monsieur!” dedim. Ünlem işareti sizi aldatmasın, zar zor duyulabilecek bir ses çıkmıştı ağızımdan. Başını çevirmeden gözleriyle beni yakaladı, “Bonjour,” dedi. Dudağının sağ tarafının hafifçe yukarı kalktığını görmüştüm. Rahatladım. Bir öğrencinin en sevmediği şeylerdendir bir hocaya selam verip de karşılık alamamak. Ama frère'lere, Fransadan çıkıp çeşitli okullarda eğitim vermek amacıyla dünyanın dört bir yanına dağılan bu papazlara durduk yerde selam vermek de kolay değildir, öyle herkes cesaret edemez. Daha çok çalışanların gördükleri ilgiye bağlı olarak yapabildikleri bir şeydir ki, bu benim durumumda pek de geçerli sayılmazdı. Ama ben selamımı vermiş ve karşılığını almış, hatta bir de gülümseme yakalamıştım. Gün iyi başlamıştı.

Bahçeye çıktım. Okuldaki üç bahçenin en büyüğü olan bu mekân, ortaokul ve hazırlık sınıflarının oyun alanı olan “Petit Quartier” idi. Dört bir yanına kestane ağaçları dikili, beton zeminli koskocaman bir bahçeydi burası. Belirli yerlerine voleybol fileleri yerleştirilmiş, ortasına ise aralarında şimdiki o halı sahaların uzunluğu kadar bir boşluk bulunan iki büyükçe futbol kalesi konulmuştu. Bahçenin soldaki ucundan korulu-

* Küçük Avlu.

ğa çıkılır, oradan da aşağı inildiğinde okulu denize bağlayan tünele ulaşıldı.

Bu, hazırlık kapısından çıktığınızda karşılaşacağınız manzaraydı. Ortaokul tarafından çıktığınızda ise –ki ben o sırada tam bu çıkışta duruyordum– bahçenin geri kalanına bağlı, üstü kapalı bir bölüme geliyordunuz. Burada muazzam bir basketbol sahası, onun hemen yanında da biraz daha büyükçe, ortasından geçen bir voleybol filesiyle bölünen futbol oynamaya son derece elverişli bir alan vardı. Şöyle bir baktım... bir sürü erkek çocuğu şakalaşarak, birbirlerine sataşarak, gülererek, hırslanarak spor yapıyordu. Teneffüste spor yapmak zorunluydu, eğer bu kurala uymazsanız sorumlu frère'lerden biri sizi kolunuzdan tuttuğu gibi rasgele bir oyuna dahil ediyordu. Kenarda köşede hiçbir şey yapmadan durmak kesinlikle yasaktı.

Bizimkileri gördüm, futbol bölümünün ortasında durmuş yaklaşık yedi dakika sürecek bir maç için hızla takım kuruyorlardı.

Saniye kaybetmeden o yöne koştum.

2

Ayrı bir güzelliği var yaşlı olmanın, hele de benim gibi ölüm korkusu yoksa içinizde. İhtiyarladım. Gurur duyduğum iki evlat yetiştirdim ve iyi bir insan olmaya çalıştım hayatım boyunca. Ve karım... gittiğinden beri, büyük kızım daha sık uğruyor evime. Köşeme çekildim, televizyon seyrediyor, kızımın hep getirdiği kahveli çikolatalardan yiyorum. Uykumu kaçırıyor bu çikolatalar, ama ne fark eder, kâbuslar geldiği sürece, uyanıp sabaha kadar korkuyla yatakta dönüp dur-

dukça... Evet, tamamlanmış hissediyorum kendimi, yine de, korkmasam da çekiniyorum ölmeye. Kimse yok ki bana tavsiye verecek, “Ölünce şöyle yapacaksın, şuraya gideceksin, onlara benim adımları ver, gerisini düşünme,” diyecek. Yeni bir şey istemiyorum artık. Bazen öyle yorgun olur ki insan, uyku tutmaz bir türlü... O yorgunluk var üstümde, o bitkinlik. Belki tam bu sebepten ölmektir tek yapmam gereken. Cereyan yapıyor, ama kim kapatacak şimdi yatak odasındaki pencereyi...

“Hadi oğlum! Bırak şu pencereden bakmayı da gel, ders başlayacak!” Dalmıştım. Hüseyin beni çağırıyordu. Spor çantamı alıp dışarı koştum.

Beden dersi önemlidir. Çan duyulduğunda diğer öğrenciler sıkkın bir hâlde içeri girerken siz spor eşyalarınızla dışarı çıkarsınız. Futbol, basketbol, koşu, takla, gülle; yaptığımız her ne olursa olsun düşünsel bir çaba gerektirmediği ya da biz öyle sandığımız için sıkıcı olmaktan çıkardı. Bunun ötesinde ders doğal olarak bahçede yapılır ve ders saatinde sınıfın dışında olmak başlı başına bir mutluluk kaynağıdır.

O gün koşu yapılıyordu. Hocanın belirlediği elli metrelik alanı iki kere, olabildiğince kısa sürede koşmalıydık. Ben koşmayı severdim, hafiftim ve bacaklarım bedenimin geri kalanına oranla daha güçlüydü. Sıranın bana gelmesini heyecanla bekliyordum. Tabii Rasim için aynı şey söylenemezdi. Orta 2'lerin en şişmanı olan bu çocuk benim yakın arkadaşlarımdan biriydi ve bu sayede grubumuzun içinde yer alabiliyordu. Ergenliğe sürüklenen hemen tüm oğlanların sahip olduğu acımasızlık ve alaycılık ondan esirgenmemişti. Hazırlık 1'in son gecelerinden birinde Hüseyin, elden ele dolaşan bir gazetede zamanın İngiltere başbakanı Churchill'in fotoğrafını görmüş, “Aa? Oğlum şuna bakın, Rasim'in resmi var burada!”

diyerek bizi çağırmişti. Herkes koşup baktı o resme, herkes güldü. Artık bizim sınıfımızda da bir Çörçil vardı. Şimdi bile hatırladığımda komik geliyor... çünkü Rasim gerçekten de Winston Churchill'e çok benziyordu.

"Of ya, hiç sevmiyorum şu bedeni!.." dedi, sevimli tombul yüzünü bana döndürerek.

"Üzme kendini oğlum, gidicen gelicen bitecek işte," dedim, söylediğime ben de inanmıyordum.

"Tabii, senin için demesi kolay. Tazı gibi koşuyosun, ben n'apıcam? Daha yarısında tıkanır kalırım bunun!"

Boşver, dercesine gözümü kırptım ve aynı anda Rasim'in arkasından Hüseyin'le Mustafa'nın gelmekte olduklarını gördüm. Şimdi Hüseyin bana göz kırptıyordu, 'çaktırma' anlamında. Aslında uyarabilirdim Rasim'i ama yapmadım, o yaş-tayken bazı şeylere göz yummanız gerekir.

İkisi arkadan sessizce yaklaştı. Rasim önündeki bir at kes-tanesini ayakkabısının ucuyla kabuğundan çıkarmaya uğra-şıyordu.

Ellerini bir anda sertçe Çörçil'in omuzlarına koyup, "N'aber lan taş arabası!" diye bağırды Mustafa. Çocukcağız korkudan zıpladı. "Ne diyosun, koşabilecen mi hepsini tek seferde?"

"Yapma be abi, ödüm patladı," dedi Rasim. Gerçekten çok korkmuştu.

"Ooh, o'lum, sen her şeyden böyle korkarsan ilerde kız gö-rünce n'apıcam?"

"Ne kızı abi," diye daldı Hüseyin, "bu olsa olsa annesini görür!"

Üçümüz de gülüyorduk bu espriye. Ama sonra bir anda sustuk, hatırlamıştık: Rasim iki yaz önce annesini kaybetmiş-ti. Hüseyin gülmeyi en son kesendi. "Ne var abi, ne sustunuz

birden?” dedi patavatsızca. Ensesine bir şaplak indirdim, bir yandan Mustafa’ya bakarak. Hareketimi o da onaylamıştı. Bu iyiydi, çünkü her ne kadar hepimiz arkadaş olsak da Hüseyin biraz Mustafa’ nın yalakası gibiydi, diğeri de onun koruması. Hüseyin çok yakın arkadaşım olmasına rağmen, Mustafa “Ne vurdun çocuğa?” dese cevap veremeyip ezilmem ihtimal dahilindeydi. Ortaokulda arkadaşlıklar böyledir. Kolayca hırpalanabilirler.

Rasim bizden ayrılıp yürümeye başladı, sıranın sonuna gitti. “İyi bok yedin,” dedim Hüseyin’e. “N’apıyım abi,” dedi ensesini tutarak, “unutmuşum işte.”

“Neyse, unutmazsın bir daha,” dedi Mustafa sertçe. Rahatladım. Orta 2’lerin en güçlü çocuğuyla aynı fikirdeydim. Güçlüyle kendi iradeniz dahilinde hemfikir olmak her zaman garip bir tamamlanma hissi verir. Şimdi de böyleydi ve Allah-tan Mustafa pek de zalim bir tip değildi.

Yirmi dakika sonra yirmi sekiz öğrencinin hemen hemen hepsi koşmuştu. Ben sınıf birincisi olmuşum; günler boyunca bu başarıyı etrafımdakilere yerli yersiz kimbilir kaç kez hatırlattım...

Şimdi hoca küçük defterine bir şeyler yazıyor, biz de soyunma odasına koşmak için izin vermesini bekliyorduk. Bir ara başını kaldırıp, “Yahu Semih nerde gene?” diye sordu.

Kimseden ses çıkmadı.

Semih... O, sınıfın “ezik” çocuğuydu. Hemen hiç kimseyle konuşmazdı, kendinden başka arkadaşı yok gibiydi. Sınıfta hep sessiz durur, fark edilmezdi; bahçede de yapabildiği ölçüde frère’lerin bakmadığı köşelere kaçıp dururdu. Niçin kimseyle konuşmadığına, yapıp ettiklerine anlam veremezdik. Çoğu zaman gitmemizin yasak olduğu koruluk alana girer, gözlemleyebildiğimiz kadarıyla orada yaprakları, böcekleri

falan incelendi. Ona acırdım... onun da bir şekilde bize acıyor olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurmadan.

Hoca onu bulmaları için iki öğrenciyi gönderdi. İkili beş dakika geçmeden yanlarında Semih’le çıkıp geldi. “Vay, paşam, şeref verdiniz,” dedi hoca. Sesi alaycı ve sinirliydi. “Nerdesin evladım sen? Her ders seninle mi uğraşıcım ben böyle! Ne laubaliliktir, ne rahatlıktır bu!”

“Onu bana bırakınız mösyö,” dedi bir ses. Ne olduğunu anlamadan yanımızda bitivermişti Frère Fénoire. “Daha önce de yapmıştı bunu, değil mi?”

Hoca ‘evet’ anlamında başını salladı. Yüzünde rahatsız bir ifade vardı. Fénoire’ın bozuk Türkçesi diğer frère’lerinkine nazaran daha garipti, bilinçli gibiydi. “Yürü bakalım, frère bey sana göstereyim, ne demekmiş dersten kaçmak!” Semih korkmuştu, bize doğru geriledi.

“Mais o! Allez-y, dépêchez-vous!” Fénoire’ın kükremesiyle hoca bile titredi.

“Oğlum bence bu herif taktı ona,” dedi Hüseyin. Bir yandan çorabını giymeye çalışıyordu.

“Nasıl yani, kim kime taktı?” Oğuz heyecanlanmıştı. Hocaların sinirlenmesi, hele de kendisine kızmaları en çok korktuğu şeydi. Ama benim bildiğim kadarıyla o âna kadar hiçbir hoca, ne Türk ne de Fransız, ona kızmamıştı. Son raddede çalışkan, bir o kadar da uysal bir öğrenciydi ve çoğu hocanın da gözbebeği idi.

“Bilmiyo musun oğlum? Geçen akşam babam annene taktı!” diye cevabı yapıştırdı Hüseyin. Gülüşmeler kesilince devam etti, “Fénoire diyorum, taktı bu Semih’e.”

“Niye ki, nereden anladın?” diye sordum.

* Hadi ama! Yürüyün, acele edin!

“E, baksana oğlum, okul açılalı bir ay anca oldu, adam şimdiden beş kere odasına aldı çocuğu. Hem dikkat ediyorum, aynı şeyleri biz yapınca öyle kızıp geçiyor.”

“Nasıl yani, hiçbir şey yapmadığı hâlde mi cezalandırıyor onu?”

“Gibi...” dedi gözlerini kısıp başını yana eğerek, “Mesela geçenlerde bize kızmıştı ya telleri tekmeliyoruz diye, aynı şeyi Semih yapsa kesin kolundan tuttuğu gibi–”

“Tamam, tamam, kes! Anladık,” diye çıkıştı Mustafa. Sonra da alaycı bir tavırla, “Oğlum sen de bunların hesabını mı tutuyosun be... Kafayı mı yedin?” diye sordu.

“N’apıyım abi,” dedi diğeri sırtarak, “başka ne işimiz var ki şu gâvur mektebinde!” Herkes gülmeye başladı.

3

Okul açılalı üç ay olmuştu ve sınıftaki herkes Fénoire’in Semih’e taktığını anlamıştı artık. Haftada en az bir gün onu abuk sabuk bir mazeretle odasına çağırıyor ve cezalandırıyor. İşin garibi, diğere frère’lerin hiçbiri ilgilenmiyordu bununla, muhtemelen farkında bile değillerdi.

Durum sınıf çoğunluğu tarafından ilk fark edildiğinde ortaya bir eylem planı konulmuştu. Önce Fénoire’in Semih’i odasına götürmesi beklenecek, çocuk odaya alındıktan birkaç dakika sonra da seçilen bir öğrenci önceden hazırlanmış sudan bir sebeple oraya gidecek, kapıyı tıklatıp “Entrez!” denmesini beklemeden içeri dalıp odada neler döndüğünü öğrenecekti. Bu iş için Hüseyin gönüllü olmuştu ki ondan başkası da düşünülemezdi zaten.

* Girin!

Aralık ayının son pazartesi gününde, fırsat kimbilir kaçınıcı kez oluştuğunda planı uygulayacak cesaretimiz de vardı artık.

Etlı patates yemeğini ve elmalarımızı hızla mideye indirip, son sürat fırladık yemekhaneden. Hedef bahçeydi; senenin ilk karı yağmaya başlayalı on beş dakika oluyordu ve kaybedecek zaman yoktu. Ben tabii ki bahçeye ilk girendim ve ilk hedefim de Hüseyin'den başkası olamazdı. Yok, Rasim de olabilirdi aslında.

Korktuğum başıma geldi, hafızam oyunlar oynuyor. O çok önemli günü tüm ayrıntılarıyla anımsayamıyorum bir türlü. Ben, Çörçil, Hüseyin ve Mustafa kartopu oynarken –nasıl olduysa– bir anda Semih'i de aramızda buluverdik. O mu gelip bize katılmak istedi, yoksa bizden biri mi onu davet etti... hatırlamıyorum. Yine de, o istemiş olmalı oyuna katılmayı. Bizden biri onu çağırmazdı, sanmam. Görünmez olan bir şeye seslenmez insan.

Ama çok iyi hatırladığım bir şey, Semih'in sürekli Çörçil'i vurmaya çalışmasıydı. Zavallı Rasim tombik elleriyle kara hâkim olamazken diğeri sürekli yeni toplar yapıp ona fırlatıyor, ufak tefek bedenini de kendisine gelen toplardan kolayca kaçırıyordu. Bir ara, Rasim saçlarını az önce yediği darbeden kalan karlardan temizlemeye çalışırken, Semih –belli ki içimizde en az korktuğu– şişman bedeninin arkasından yaklaşmaya başladı. Elinde sürekli ovuşturup sertleştirdiği, pürüzsüzlükten neredeyse parlayacak, belli ki sert bir top vardı. Aralarında on metre kadar kala durdu, gerindi ve hızla fırlattı kartopunu. Ancak Rasim, tam bu sırada geriye döndü ve sanırım biraz da bıkkınlığın verdiği bir çeviklikle yere eğildi.

Günün son kartopu da gidip boş sınıflardan birinin camında patladı.

“Mais Semih, qu'est-ce que tu fais là?”

O âna kadar fark etmemiştik onu. Sırtını hazırlık girişinin kapısına yaslamış, belinde çanıyla duruyordu Fénoire. Hafifçe sırtıyor muydu, yoksa hızla yağın yarattığı bir yanılısama mıydı gördüğüm? Hatırlamıyorum. Ama duyduklarımın gerçekliğinden eminim.

“Venez donc, Monsieur. On va parler avec vous,” dedi Semih'e. Semih, bir süre hiçbir şey yapmadı. Yüzü tümüyle ifadesizdi. Sonra başını yere indirip, çaresizce ilerledi kapıya doğru. Bir şeyleri olduğu gibi kabullenmişti, ama neyi...

Fénoire, Semih'i bekledi. Çocuk tam yanına gelmişken “Attends dans ma chambre!” dedi sertçe. Sonra bize döndü, belindeki küçük çengele asılı çanı eline alıp sallamaya, bir yandan da siyah düdüğünü çalmaya başladı. Dersin başlamasına beş dakika olduğunu haber veriyordu. Sessizce toparlanıp yüzüne bakmadan girdik kapıdan, merdivenin sağ tarafından tırmanan sessiz bir kırkayak gibiydik. Lisenin kuralıdır, öğrenciler merdivenleri tek sıra hâlinde, basamakların sağ ucunu kullanarak çıkar, aynı düzende inerdi. Sessiz bir kırkayaktık...

Ama içimiz öfkeyle dolmuştu. Önümden çıkan Mustafa'nın omzuna dokundum. Başını hafifçe yana çevirdi.

“Bugün yapıyor muyuz?” dedim. Neden bahsettiğimi biliyordu ama yine de birkaç saniye duraksadı, sonra başını önüne çevirip, “Yapıyoruz,” dedi. “Ama çabuk olmamız lazım.”

Hemen arkamdan gelen Hüseyin'e döndüm ve onu da kardan haberdar ettim. Tabii ki hazırды görevine. Artık vakit gelmişti, Semih bugünden itibaren *resmen* arkadaşımız oldu-

* Ama Semih, ne yapıyorsun orada?

** Geliniz, Mösyö. Sizinle konuşacağız.

*** Odamda bekle!

ğuna göre, ona o odada neler yapıldığı, Fénoire'la ilgili bu kadar korktuğu şeyin ne olduğu artık öğrenilmeliydi.

Sınıfa girince üçümüz kapının önünde toplandık. Ne olduğunu merak edip yanımıza gelenleri Mustafa tartaklıyor, Hüseyin'le ben de ders başlamadan önce kalan üç dakika içinde bu işi nasıl halledeceğimizi tasarlıyorduk ve hızlı olmalıydık. Tabii herkesin merak ettiği ve buram buram kuraldışılık kokan bu işin komplocularından biri olmak bana müthiş bir haz veriyor ve güç sahibi olduğumu hissettiriyordu.

“Tamam,” dedim çıkışa doğru bakarak. “Birazdan gelir, odasına girer. Ama hemen gidemezsin, bir süre beklememiz lazım. Semih'e her ne yapacaksa sen girdiğinde başlamış olmalı.”

“Doğru. Biraz beklemeliyiz,” dedi Hüseyin. Çok heyecanlıydı. “Peki odaya girdiğimde ne sorucam, bahanem ne olacak?”

İşte tümüyle hesaplar dışına itilmiş, çekirdek bir sorun. Hazırlıksız yakalanmıştık, ama bir daha bu cesareti bulamayabilirdik. Bir şeyler düşünmeliydim.

“Sen...” dedim ama kafam tümüyle boştu. Okuldaki görevi çanı çalmak ve öğrencilerin zamanında derste olmalarını sağlamak olan bir adama ne sorabilirdiniz...

“Sen...”

“Evet, ben?”

“Sen ona...” İki dakikamız vardı... Fénoire odasına girip kapıyı kapattı.

“Ben ona, ne?!” Bir buçuk dakikamız kalmıştı ve sıradaki ders Fransızca'ydı. Frère Venice ise dakikliğiyle meşhur bir hocaydı.

“Ona...”

“Hadi artık!”